

Folketinget er der nu paa dette Omraade truffet et Kompromis. Som det siges i Betænkningen, har man villet udvide Omraadet for de militære Straffesager noget udover det, der var foreslaaet af Mindretallet i Kommissionen og den højtærede Minister, uden at man dog vilde gaa saa langt, som Flertallet i Kommissionen vilde. Jeg for mit Vedkommende kan i Princippet acceptere dette Kompromis, men jeg gør opmærksom paa, at saaledes som den paagældende Bestemmelse i Loven, § 3, nu er affattet, er Forholdet blevet det, at man ikke blot nærmer Mindretallets Forslag til Flertallets, altsaa medtager noget flere Sager end dem, Kommissionens Mindretal og Ministeren havde taget med, men paa den anden Side indskrænker det Omraade, som Kommissionens Mindretal og Ministeren havde afstukket for de militære Straffesager. Saaledes som Omraadet er bestemt ved det Kompromis, der er indgaaet, ser jeg nemlig ikke rettere, end at man ikke faar alle Overtrædelser af den militære Straffelov med, det er i alt Fald overmaade tvivlsomt, om man faar dem alle sammen med, og her vil der altsaa være en Række Sager, der efter Kompromisset i Folketinget vil falde udenfor Begrebet militære Straffesager, men som efter Kommissionens Mindretals og Ministerens Forslag faldt indenfor dette. Jeg ved ikke, om dette har været tilsigtet; efter den Maade, hvorpaa Betænkningen er skrevet, kan jeg ikke tro det, men i hvert Tilfælde vil jeg ikke finde det rigtigt at foretage en saadan Indskrænkning overfor Kommissionsmindretallets og den højtærede Ministers Forslag, og jeg vil derfor henstille, at § 3 bliver omredigeret saaledes, at det bliver klart, at alle Sager angaaende Overtrædelse af Straffeloven for Krigsmagten bliver at behandle som militære Straffesager.

Paa de andre Omraader, hvor der har været Meningsforskel indenfor Kommissionen eller mellem denne og den højtærede Minister, kan jeg i det hele tiltræde de Kompromisser, der er sluttede i det andet høje Ting. Dette gælder særlig den Ændring, der er foretaget i Lovforslagets § 46. Der er her Spørgsmaal om, i hvilket Omfang ugrundede Klager over Anvendelse af disciplinære Midler kan straffes. Alle har været enige om, ogsaa i Kommissionen, at hvis Klagen har en saadan Karakter, at den kommer i Strid med den borgerlige Straffelovs Regler, maa naturligvis Straf kunne finde Sted, men der har været Uenighed om, hvorvidt man yderligere skulde straffe dem, der har indgivet den

ugrundede Klage, efter Straffelov for Krigsmagten og — ja, jeg ved ikke, om jeg skal sige et Flertal eller et Mindretal af Kommissionen, det er nemlig lige Halvdelen af Kommissionens Medlemmer — har ment, at man her kunde blive staaende ved den militære Straffelovs almindelige Regler om ugrundede Klager. Af de øvrige Medlemmer af Kommissionen har nogle ment, at man her slet ikke skulde straffe efter den militære Straffelov, og andre har ment, at man skulde gaa en Mellemvej. I Folketinget er der nu sluttet et Kompromis, hvorefter Forholdet bliver det, at man naturligvis altid kan anvende den borgerlige Straffelov, men desuden kan straffe efter den militære Straffelov, dersom Klagen er bevidst grundløs. Dette Kompromis kan jeg for mit Vedkommende tiltræde, og jeg kan gøre det saa meget lettere, som jeg tror, at Bestemmelsen, saaledes formuleret, ikke vil fjerne sig ret meget fra den nu-gældende Regel i den militære Straffelovs § 124, baade saaledes som denne Bestemmelse rettelig bør forstaas, og saaledes som den vistnok ogsaa forstaas i Praksis. Efter den militære Straffelovs § 124 straffes Indgivelsen af ugrundede Klager. Det følger imidlertid af sig selv, at man her som i andre Tilfælde, hvor der er Tale om at straffe, maa kræve Tilregnelighed, enten Forsæt eller Uagtsomhed, og saaledes, som Sagen her vil foreligge, vil der praktisk talt ikke til blive Spørgsmaal om at straffe for Uagtsomhed. Den paagældende, som indgiver Klagen, ved jo Besked med det hele, saa hvis Klagen derfor er ugrundet, maa han praktisk talt altid være paa det rene dermed. Dette, at Klagen skal være bevidst grundløs, for at Straf kan finde Sted, tror jeg derfor ikke er noget egentlig nyt, praktisk talt. Tilbage bliver saa, at Udtrykket „grundløs“ er noget skarpere end Udtrykket ugrundet, men dette er noget, som jeg for mit Vedkommende overmaade godt kan acceptere.

Paa lignende Maade stiller jeg mig med Hensyn til Ændringsforslaget til § 51. Der er her Spørgsmaal om, hvilke Straffe der kan anvendes uden Dom. Den samlede Kommission havde, om end med nogen Betænelighed fra visse Medlemmers Side, foreslaaet, at der uden Dom skulde kunne anvendes ogsaa Straf af mørk Arrest og simpelt Fængsel paa Vand og Brød indtil 10 Dage, medens den højtærede Minister i sit Forslag havde strøget begge disse Straffe. I det høje Folketing er man nu enedes om at medtage Fængsel paa Vand og Brød, men derimod ikke mørk